

et Moskuspulver, hvorefter Barnet næsten øjeblikkeligt fik Ro. Det stive Legeme slappedes, Øjnene faldt i, og Sønnen indfandt sig.

I flere Minutter derefter sad Emanuel, Hansine og Lægen tavse omkring den lille Seng og saa' paa, hvorledes Guttens sædvanlige Udtryk langsomt vendte tilbage i det fortrukne Ansigt. Det var, som om ingen af dem havde Mod til at bryde den dybe Tavshed, eller som om de alle var bleven grebne af den underlige Gravkammerbelysning, hvori Stuen i dette Øjeblik hvilede. Den lille Olieflamme henne paa det grønmalede Natbord var ved at dø hen og kastede et gustent Skær over de tre Ansigter; udenfor begyndte det at dages, og det første blege Morgenlys aftegnede Vindusposterne som to høje Skyggekors paa de lysegraa Rullegardiner.

Emanuel, der i den sidste Time havde været ude af sig selv ved Synet af Barnets Lidelser, sad med Hansines Haand i bægge sine og trykkede den febrilsk — ligesom for derigennem at hente Styrke til at gøre Lægen det Spørgsmaal, der ikke vilde ud over hans Læber. Endelig tog han Mod til sig og spurgte kort, hvad Doktoren mente om hans Søns Tilstand.

Doktor Hassing kastede et skjult Blik hen paa ham og paa Hansine — som for at bedømme, hvor